

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

2:a söndagen i påsktiden

”Påskens vittnen”

Sak 5:6-8

1 Petr 1:3-9

Joh 20:24-31

Ps: 198, 1:4, 663, 251:3-4, 393, 313

Vi har i personalen roat oss med att göra ett personlighetstest på mobilen. Det var ett antal frågor man skulle svara på - om hur man hade agerat i olika situationer och så fick man sen ett resultat om vad man var för en personlighet. De olika personlighetstyperna var till exempel logiker, arkitekt eller konsul och många andra typer. Det här var kanske inget vetenskapligt test men stämde ändå ganska hyfsat. Och vi kunde konstatera att vi var ganska olika i vårt arbetslag.

Ibland undrar jag om Jesus också använde sig av personlighetstester när han kallade lärjungar. Eller så behövde han det inte, Johannes skriver i sitt evangelium att han visste av sig själv vad som fanns i människan.¹ Men uppenbarligen ville Jesus ha med alla möjliga olika personlighetstyper bland sina lärjungar. Där fanns nog också arkitekter, konsulter, logiker plus några till.

Och så fanns det en tvivlare. Tomas som är huvudperson idag. När man läser evangelierna så är det många lärjungar som inte har en särskilt framträdande roll – de följer med i mängden men det står inte så mycket om dem. Men så plötsligt kommer det ett tillfälle då evangelistens fokus riktas mot just en sådan här anonym lärjunge. Nu är fokus riktad mot Tomas. Han som inte var med de andra när de fick träffa Jesus första gången efter hans uppståndelse. Och när de berättar för honom vad de varit med om, att Jesus levde – så är han skeptisk. Han kunde inte tro det och ställer upp ett antal krav för att han ska tro.

Jag tänker att det var för denna stund som Jesus kallade Tomas. Det kanske du tycker är märkligt – valde Jesus ut honom för att han tyckte att han behövde en tvivlare? Precis som Judas blev utvald för att han skulle förråda honom och Petrus för att han behövde en förnekare?

Ja, Jesus visste ju vad det var för olika personligheter han kallade och han visste vad som skulle hända. Och det är nog så att alla har en viktig roll att spela. Och särskilt Tomas spelar en viktig roll just som tvivlare.

Tomas tvivel är nämligen till större hjälp för oss som lever idag, än de andras tro. Genom hans tvivel får vittnesbördet större trovärdighet. Annars hade man kunnat säga att lärjungarna önsketänkte. Ofta är det ju så med oss att vi gärna ser det som vi vill se. Och särskilt om man befinner sig i grupp – grupptänkande kan leda fel. Du har kanske varit med om en situation

---

¹ Joh 2:25

där andra pekar ut något för dig: ser du inte? Och du tittar och tittar och säger: ja, jo, jag ser nog ... kanske mest för att inte göra de andra besvikna. Viljan att vara med i en grupp kan få de flesta av oss att anpassa det vi ser och tror på. Och då är det väldigt viktigt att ha med en Tomas. Visserligen kan sådana som Tomas vara besvärliga. Det är ju personer som vågar tänka själva och får ibland stå ensamma.

Tvivel kan fylla en viktig funktion. Tvivel är inte samma sak som otro. Otro handlar om att inte vilja tro. Otron letar efter bortförklaringar – den söker efter skäl att *slippa* tro. Tvivlet gör det motsatta – tvivlaren vill tro, han kanske inte *kan* för tillfället men han fortsätter söka efter sanningen.

När Jesus visade sig den här gången för lärjungarna, en vecka efter hans uppståndelse, så var det främst för Tomas skull. Vi vet inte, men hade Tomas inte ställt sådana kompromisslösa krav för att han skulle tro, kanske detta möte inte hade blivit av. Hur som helst var det framförallt för Tomas skull Jesus kom. Han gick direkt fram till honom med sina händer. ”Räck hit ditt finger, räck ut din hand, stick den i min sida”. Så blir Tomas, den som tvivlade så blir han den av lärjungarna som tydligast bekände Jesus: ”Min Herre och min Gud”. Han såg *människan* Jesus, men det han bekände var *Gud*. Hans tvivel ledde till tro, hans sökande efter sanningen ledde till mötet med Jesus. Han kom till tro, till visshet när han fick se Jesus.

”Du tror för att du har sett” sa Jesus till honom. Och sen vänder han sig till oss: ”Saliga de som *inte* ser men ändå tror.”

Tron ger oss visshet om det vi inte kan se, skriver Hebreerbrevets författare.² Tron är säkrare än annan kunskap. Den bygger inte på vare sig tanke eller känsla. Vi kan ju bli övertygade av fakta – men vi vet ju också att mycket av det som var sant igår, inte gäller idag.

Kunskapsläget är något som ständigt förändras, tron kan därför inte bygga på kunskap.

Tron bygger inte heller på känsla. Man kan ju känslomässigt bli övertygade om olika saker – man tror på något för att det helt enkelt *känns* bra. Men det är inte heller en bra grund för tron. Vad som för tillfället känns bra kan ändras från stund till stund.

Tron bygger på vittnen. Påskens vittnen. Kvinnorna vid graven, apostlarna och framförallt Tomas vittnesmål. De skulle alla vittna med sina liv om det som de sett och hört. Det är dessa vittnesmål som är grunden för tron – men sen är tron också ett steg som du själv måste ta. Stanna inte på åskådarplats. Gör Tomas bekännelse till din: tro på Jesus som din Herre och Gud.

Det kan du inte göra utan Guds nåd. Den tro som ger visshet om det vi inte kan se – är en gåva som Gud ger dig. Tron har sin *grund* hos Jesus själv, men den *förmedlas* genom kyrkans vittnesmål. Så kan tron bli till en visshet som är säkrare än all kunskap.

Saliga de som inte ser men ändå tror. Det är Jesus sista saligprisning. Tron är salig, eftersom den ger oss visshet som nåden och frälsningen. Den tro vi nu bekänner.

---

² Hebr 11:1